

תת"ע 11187/03/20 - מדינת ישראל נגד שטיינברג טליה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 11187-03-20 מדינת ישראל נ' שטיינברג טליה
תיק חיצוני: 14210231438

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שטיינברג טליה

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

רקע כללי

הנאשמת הואשמה בעבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון רכב תקף, אשר פקע מעל לשנה.

בתחילה הוזמנה הנאשמת ליום 7.5.2, אולם בשל מגפת הקורונה הדיון נדחה ליום 21.10.20.

ביום 21.10.20 הודיע התובע על תיקון כתב האישום לאחר שעלה כי בכתב האישום המודפס נפלה טעות סופר ותאריך הפקיעה נרשם בטעות 24.3.20, בעוד תאריך הפקיעה, כפי המופיע בהזמנה לדיון וכתב האישום המקורי הינו 24.3.18 (עמ' 1 ש' 7-8 לפרוטוקול). למותר לציין כי נוכח מועד ביצוע העבירה- 25.2.20, ברור כי המדובר בטעות סופר, שכן תאריך הפקיעה המודפס מאוחר למועד ביצוע העבירה.

באותו מועד נשפטה הנאשמת בהיעדרה ונוכח עברה התעבורתי המכביד (152 הרשעות קודמות מאז 1975), כמו גם 3 פסילות מותנות ברות הפעלה, נדונה ל- 3 חודשי פסילה בפועל, הפעלה של 3 חודשים במצטבר, הפעלה של 6 חודשים בחופף והפעלה של 2 חודשים בחופף; כך שסך הכל תרצה 6 חודשי פסילה בפועל. כן נדונה הנאשמת לפסילה מותנית וקנס.

הבקשה לביטול פסק הדין

הנאשמת טוענת כי לאחר שהדיון המקורי התבטל נמסר לה כי תקבל מועד החדש, אולם היא לא קיבלה הזמנה ואישור

ההזמנה הדהוי מלמד כי הדוור ביקר בביתה אך היא לא היתה בו. עוד טוענת הנאשמת כי כתב האישום המודפס, לפיו ניסו לזמנה, לא גילה עבירה ויש בתיקון שנעשה בהיעדרה כדי אישום חדש אשר היה צריך להישלח אליה בטרם הדיון.

בתאריך 24.11.20, לאחר שעיינתי בבקשה, מצאתי לבקש התייחסותה של הנאשמת לאישור המסירה הקיים בתיק, בו מצוין כי ההזמנה נמסרה לידי הנמען הרשום (כולל שמה של הנאשמת), וכן לנוסח האשמתה בהזמנה לדין שנמסרה לה בשטח.

בתגובה לאמור טענה הנאשמת כי שנת הפקיעה בדו"ח המקורי שונתה ללא חתימה והוסיפה וציינה כי בדו"ח אף צוין שהיתה עם בעלה ברכב למרות שהינה ערירית. עוד הוסיפה כי הנאשמת מקבלת "בהכנעה" את הקביעה כי האישור נמסר אך לא ברור מדוע לא אין חתימה, מדוע לא מצוין תאריך ואף לא את אופן המסירה.

לתגובה האמורה צירפה הנאשמת את ההזמנה לדין וכתב האישום שנרשמה בשטח (להלן: "הדו"ח המקורי").

המאשימה התנגדה לבקשה וציינה כי הנאשמת, כפי דבריה בדו"ח, מודה בביצוע העבירה.

לאור עמדות הצדדים מצאתי לקבוע את הבקשה לדיון, אשר התקיים היום.

להשלמת התמונה אציין כי בקשה נוספת שהגישה הנאשמת, לעיכוב ביצוע גזר הדין, נדחתה; והיא הפקידה את רישיון הנהיגה שלה במזכירות בית המשפט, ביום 6.1.21.

טיעוני הצדדים בדיון

ב"כ הנאשמת חזר על הבקשה והוסיף כי הנאשמת התייצבה לדיון הראשון נמסר לה שהדיון לא יתקיים ויישלח לה זימון בעתיד לאחר המגיפה. עוד המשיך וטען כי הנאשמת לא קיבלה את הזימון לדיון ואין עליו חתימה של הנאשמת.

עיקר ייחוס של ב"כ הנאשמת הופנה לתיקון כתב האישום במעמד הקראה והוא שב על טענותיו בעניין זה כשלדיו התיקון מחייב הזמנתה של הנאשמת מחדש ופוגע בתקינות ההליך. עוד הוסיף כי גם לעניין העונש זכותה של הנאשמת להליך הוגן נפגעה שעה שלא יכולה היתה לטעון כי תיקנה את המחדל.

לשאלות בית המשפט, השיב ב"כ הנאשמת כי בידי הנאשמת היה רק את הדו"ח המקורי, אך מדובר במסמך שנערך עוד בטרם אישור תובע וגם אם הואשמה בו בפקיעת רישיון הרכב מיום 24.3.18, הרי שהיה בו תיקון התאריך. עוד השיב כי לא טוען לקיומו של חשש ממשי לעיוות דין שמקורו בעובדה שהנאשמת לא ביצעה את העבירה וכי דרוש לו זמן נוסף לבחון ענין זה, אך מאידך דחה הצעת בית המשפט לדחות הדיון כדי לבחון הדברים, אלא אם יינתן עיכוב ביצוע של העונש.

כן הוסיף ב"כ הנאשמת כי לולא התיקון לא היו מתקיימים התנאים אשר הופעלו בגזר הדין.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת קיבלה את הדו"ח המקורי ובו צוין במפורש כי תאריך הפקיעה הינו 24.3.2018, והוכחה לכך היא העובדה שהתייצבה לדין שהיה קבוע ליום 7.5.2020 - המועד שנרשם על הדו"ח המקורי, עליו חתמה. לדבריה התיקון שנעשה ביום ההקראה הינו טכני ובהתאם לדו"ח המקורי. עוד הוסיפה כי אישור המסירה למועד 21.10.20 קיים בנט המשפט ועליו חתימתה של הנאשמת.

דין והכרעה

לאחר עיון ושקילה הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

עיון באישור המסירה הסרוק לתיק בית המשפט מעלה כי על אף הסריקה, שאינה מיטבית, ניתן להבחין בפרטים המהותיים כגון העובדה שאישור המסירה נמסר "לידי הנמען הרשום", שהמקבלת הינה "טליה שטיינברג" (הנאשמת-א"ל), וכן כי קיימת חתימה של המקבלת מתחת לשמה, גם אם זו אינה ברורה או חלקית (בשל הסריקה-א"ל). כן ניתן להבחין כי שמו של עובד הדואר נרשם, כמו גם חתימתו ומועד המסירה.

גם אם האישור אינו ברור במלואו, על מנת לסתור אותו, חובה היה על הנאשמת לערוך בירור מתאים ברשות הדואר, לנסות לקבל את עותק מהאישור המקורי על מנת שניתן יהא להשוות החתימות ולא להסתפק בתצהיר לקוני ובו טענה כי לא קיבלה את ההזמנה לדין. כידוע, "כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, פסקה 35 (25.3.2018)). הדברים נכונים כאשר מדובר בחזקת המסירה וקל וחומר שהם נכונים כאשר אישור המסירה מלמד לכאורה שדבר הדואר נמסר לנאשמת עצמה והיא חתמה על קבלתו.

מעבר לאמור ולדרוש אוסיף, שהנאשמת ידעה על קיומו של התיק ועל כתב האישום שהוגש נגדה ולא ניתן היה להסתפק בהמתנה פאסיבית לכך שתוזמן במועד חדש. לטעמי, מרגע שנודע לנאשמת כי המועד הקודם בוטל (לדבריה כאמור התייצבה ביום 7.5.20 בבית המשפט ונמסר לה שהדין בוטל), מוטלת עליה החובה לפעול בצורה אקטיבית על מנת לברר את מועד הדין הנדחה. הדברים נכונים במיוחד שעה שכבר במועד בו התייצבה (7.5.2020), היה ידוע המועד הבא, שכן ההחלטה הדוחה את מועד הדין ליום 21.10.20, ניתנה ביום 6.5.20 (יום לפני הדין).

גם טענתה של הנאשמת באשר לעיוות הדין אינה יכולה לעמוד שכן תיקון כתב האישום, על אף שנעשה בהיעדרה של הנאשמת, לא שינה מהותית מזכויותיה.

ודוק, הנאשמת הואשמה, במסגרת הדו"ח המקורי (המוגדר כהזמנה לדין וכתב אישום-א"ל), באותה עבירה בה הורשעה בסופו של יום. טרם הרשעתה, הנאשמת כלל לא החזיקה בכתב האישום המודפס שהוגש לתיק בית המשפט

(ולמעשה הוגש ביחד עם הדו"ח המקורי ובו התאריך הנכון- ר' נספח של כתב האישום במערכת נט המשפט), כך שהיא אינה טוענת ואף אינה יכולה לטעון כי בעת שנמנעה מלהגיע לדיון היא סברה שתורשע בעבירה פחותה או אחרת. הנאשמת, הוזהרה מראש (כך בדו"ח המקורי), בעניין העבירה בה היא הואשמה וידעה כי אם לא תתייצב תורשע בעבירה ובנסיבות אשר הורשעה בהם בסופו של יום, כך שלא ניתן לומר כי תיקון טעות הסופר בכתב האישום המודפס פגע בזכויותיה של הנאשמת. אין הדבר דומה לתיקון כתב האישום על ידי הוספת עבירה נוספת או אחרת, אליהן לא היתה מודעת הנאשמת.

באשר לאמור אוסיף ואציין כי הטענה בדבר תיקון תאריך הפקיעה בדו"ח המקורי היא טענה שדינה להתברר במסגרת ההליך העיקרי, אם היה מתנהל, אך אין בה כדי להצדיק את החזרת הגלגל לאחור. הדבר נכון במיוחד שעה שהנאשמת אינה טוענת דבר באשר לקיומו של חשש ממשי לעיוות דין בנוגע לביצוע העבירה עצמה, על אף שהיה לה מספיק זמן בין הגשת הבקשה (לכל המאוחר) ועד למועד הדיון כדי לערוך בירור באשר לתאריך פקיעת הרישיון והאם הוא תואם את האמור בדו"ח המקורי. גם סירובה של הנאשמת לדחות הדיון כדי לערוך בירור נוסף בעניין, אומר דרשני ומחזק את מסקנתי כי לא קיים עיוות דין אמיתי באשר לביצוע העבירה עצמה. הדברים אף מקבלים משנה תוקף נוכח אמירתה של הנאשמת בתגובתה לדו"ח המקורי (אשר צורפה לתגובת בא-כוחה מיום 29.11.20): "אני שילמתי אבל לא הלכתי לעשות טסט". תגובה אשר יש בה כדי הודאה בעבירה המיוחסת לה.

גם בטענתה של הנאשמת כי הסירה את המחדל ותיקנה את הפגם אין כדי לסייע לה ולא היה בדבר כדי להפחית בעונש שהוטל עליה. כאמור, הנאשמת אוחזת בעבר מכביד- 152 הרשעות קודמות מאז 1975, כש- 35 בעשר השנים האחרונות ומדובר בפעם הרביעית בה היא נוהגת ללא רישיון רכב בתוקף ב- 3 השנים האחרונות. כאמור, העונש הכולל שהוטל על הנאשמת חופף במלואו לפסילה מותנית שהופעלה מהרשעה מספר 11 כאשר שתי פסילות מותנות נוספות (של 2 ו- 3 חודשים, מהרשעות מספר 1 ו-2 בהתאמה), כמו גם העונש שהוטל בתיק זה נבלעו למעשה בתוך עונש זה (ודוק, הפעלת הפסילות המותנות מקורן בעובדה שהנאשמת שבה ועברה את אותה עבירה ממש ולא מכיוון שמדובר בעבירת תוספת- אחרת היתה מופעלת גם הפסילה המותנית מהרשעה מספר 3- א"ל). לא ניתן לומר כי עונש החופף בכולו לעונש מותנה שהופעל הינו כזה החורג מרמת הענישה הראויה או מלמד על חשש לעיוות דין וההיפך הוא הנכון, המדובר בעונש מקל אשר יש בו כדי הליכה משמעותית לקראתה של הנאשמת בין אם תיקנה את הפגם ובין אם לאו.

סוף דבר, לא שוכנעתי כי צודקת הנאשמת בטענתה כי לא קיבלה את הזימון לדיון ולא שוכנעתי בדבר קיומו של חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"א, 27 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.